

Met Christus in het Paradijs

door: Hugo Bouter

Lucas 23:39-43

‘Eén der gehangen misdadigers lasterde Hem (...) Maar de andere antwoordde (...) en hij zeide: Jezus, gedenk mijner, wanneer Gij in Uw koninkrijk komt. En Hij zeide tot hem: Voorwaar, Ik zeg u, heden zult gij met Mij in het paradijs zijn’.

Het testament van onze Heer

Voor zover dit uit de Evangeliën valt op te maken, heeft Christus tot zevenmaal toe iets geroepen terwijl Hij aan het kruis hing. Drie van deze kruiswoorden zijn uitgesproken vóór de drie uren van duisternis en drie erna. Tijdens de drie uren van duisternis — bijna aan het einde daarvan — horen wij slechts één woord, en wel de hartenkreet uit Psalm 22: ‘Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?’ (Matt. 27:46; Marc. 15:34). Hierdoor gaf de Heer uitdrukking aan het peilloze lijden van de Godverlatenheid, dat over Hem was gekomen vanwege onze zonden.

In zekere zin vormen deze zeven uitspraken de laatste wil, het geestelijke testament van de stervende Heiland. Met name de eerste drie kruiswoorden vormen een bijzonder getuigenis van de waarde en de kracht van Christus’ werk. Wij mogen hierin al beluisteren wat de gevolgen van het kruislijden zouden zijn. Wij zien hierin de geestelijke rijkdommen die Hij ons heeft nagelaten op grond van Zijn volbrachte werk. Het gaat hierbij om drie zegeningen die ons krachtens Zijn dood zijn geschonken:

- (1) De vergeving der zonden, overeenkomstig het gebed van de Heer tot de Vader in Lucas 23:34.
- (2) Een plaats in het paradijs, volgens de belofte van Lucas 23:43.
- (3) Een plaats van zorgzame liefde te midden van Gods ‘huisgezin’ hier op aarde, volgens de aanwijzingen van Johannes 19:26-27.

In deze wilsbeschikking van de Heiland is dus sprake van de geestelijke goederen die de Zijnen door Zijn

sterven ontvangen. Hij is de Erflater en Hij zorgt voor het verleden, het heden en de toekomst. Zo zien wij in een iets andere volgorde:

- (1) Wat betreft het verleden: onze zonden zijn afgewassen door Zijn kostbaar bloed. Wij hebben de vergeving der zonden.
- (2) Wat betreft het heden: Hij schenkt ons een plaats van geborgenheid te midden van de familie van Gods kinderen.
- (3) Wat betreft de toekomst: het paradijs van God in de hemel staat voor ons open. Wat zouden wij nog meer kunnen verlangen?

Heden zult u met Mij in het paradijs zijn

Het gaat ons nu om het tweede kruiswoord, dat de belofte omvat van een plaats in het hemels paradijs: ‘Voorwaar, Ik zeg u, heden zult gij met Mij in het paradijs zijn’. De Heer spreekt met Goddelijk gezag. Het woord ‘Voorwaar’ betekent ‘Amen’. Er is geen enkele twijfel mogelijk ten aanzien van de vervulling van deze belofte. Hoewel Hij in zwakheid gekruisigd is, leeft Hij nu door Gods kracht. Wat Hij belooft, maakt Hij ook waar. Uit dit belangrijke vers zijn een viertal conclusies te trekken:

- (1) Er is geen tussentijd nodig (van loutering en reiniging), voordat een ontslapen gelovige de gelukzaligheid bereikt. De Heer zegt immers tegen de misdadiger dat hij heden nog met Hem in het paradijs zou zijn. Verder betreft de doodslaap alleen het lichaam, dat in het graf rust tot de opstandingsdag. Dit weerlegt dus impliciet ook de leer van de zielenslaap, die beweert dat de gestorven heiligen in een soort ‘slaaptoestand’ verkeren tot aan de opstandingsdag.
- (2) Integendeel, zij die in Christus ontslapen zijn, bevinden zich nu reeds in Zijn directe tegenwoordigheid en zij zijn zich daarvan bewust.

‘Vandaag zult u met Mij in het paradijs zijn’, zo luidde de belofte van de Heer aan de boosdoener die in Hem geloofde. Deze man verwachtte het Messiaanse rijk. Hij geloofde dat de Heer de Koning der Joden was en dat Hij op Gods tijd Zijn koninkrijk zou ontvangen: een rijk waarin ook de opgestane heiligen een plaats zouden hebben. Dan hoopte hij op de gunst van de Koning te mogen rekenen. Maar hij kreeg iets veel beters: een plaats in het paradijs van God, waar hij direct al mocht aanliggen in de tegenwoordigheid van de Heer.

(3) In Lucas 16 wordt deze plaats nog aangeduid als ‘de schoot van Abraham’, maar dat was toen de Heer het werk nog niet had volbracht. Sinds Hij is opgestaan en verheerlijkt aan Gods rechterhand, staat Abraham, de vader van de gelovigen, niet meer in het centrum van de aandacht. Bij Christus en met Christus te zijn, dat is nu het beste deel. Dat geldt trouwens niet alleen in de tussentoestand, dus tussen het sterven en de opstanding. Bij de opstanding van de ontslapenen en de verandering van de nog op aarde levende gelovigen — bij de opname van de Gemeente — geldt dezelfde belofte: ‘(...) en zó zullen wij altijd met [de] Heer zijn’ (1 Thess. 4:17).

(4) Deze plaats heet voortaan ‘het paradijs’, als de hemelse tegenhanger van de Hof van Eden. Christus is daar als de ware Boom van het leven en de Heilige Geest is daar als de Bron van levend water. In de dorst en de honger van het hart wordt in alle opzichten voorzien. De door Jezus ontslapenen zijn dus nu reeds onuitsprekelijk gelukkig.